

VI Lenin

Hellre mindre men bättre

I frågan om hur vår statsapparat skall förbättras bör Arbetar- och bondeinspektionen enligt min mening inte lägga an på kvantiteten och inte jäkta. Hittills har vi så litet hunnit tänka på och göra någonting åt vår statsapparats kvalitet, att det är berättigat att ta itu med en särskilt grundlig utbildning av apparaten och att till Arbetar- och bondeinspektionen koncentrera mänskliga resurser på verkligt tidsenlig nivå, dvs som inte står den bästa västeuropeiska standarden efter. För en socialistisk republik är detta villkor naturligtvis alltför blygsamt. Men vår första femårsperiod har i avsevärd grad gjort oss misstroagna och skeptiska. Ofrivilligt är vi böjda för att hysa sådana känslor gentemot dem som t ex alltför mycket och alltför lättvindigt pratar om ”proletär” kultur. Vi borde till att börja med vara nöjda med riktig borgerlig kultur, vi skulle till att börja med gärna undvara de särskilt utpräglade typerna av förborgerlig kultur, dvs byråkratins eller livegenskapens kultur osv. I kulturfrågor är jäkt och gåpåaranda det skadligaste som finns. Detta borde många av våra unga skribenter och kommunister ordentligt skriva sig till minnes.

I frågan om statsapparaten bör vi alltså av de föregående erfarenheterna dra slutsatsen att det är bäst att ta det litet lugnare.

Med vår statsapparat står det så bedrövt, för att inte säga avskyvärt till, att vi först måste grundligt tänka igenom på vad sätt dess brister bör bekämpas, samtidigt som vi håller i minnet att de har sina rötter i det förgångna, vilket visserligen har kastats överända men inte helt avlägsnats, ännu inte blivit en sedan länge förgången kultur. Jag säger medvetet kultur, ty när det gäller dessa saker kan endast det anses såsom uppnått som blivit en del av kulturen, vardagslivet, sedvänjorna. Men i vårt land är, kan man säga, det goda i den sociala strukturen ytterst bristfälligt genomtänkt, förstått och upplevt, det har anammats i all hast, det har inte kontrollerats, inte prövats, inte bekräftats av erfarenheten, inte befästs osv. Annorlunda kunde det naturligtvis inte heller vara i en revolutionär epok och under en sådan svindlande snabb utveckling som den som på fem år fört Oss från tsarismen till sovjetsystemet.

Det är dags att komma till besinning. Vi måste genomsyras av en hälsosam misstro mot en alltför snabb frammarsch, mot allt slags skrävel osv. Vi måste tänka på att verifiera de framsteg som vi varje timme proklamerar, varje minut gör och sedan varje sekund bevisar vara ohållbara, ytliga och obegripliga. Det skadligaste skulle här vara att ha för bråttom. Det skadligaste skulle vara att tro att vi åtminstone vet någonting eller att vi har en, någorlunda betydande mängd element för att bygga upp en verkligt ny apparat, som verkligen förtjänar att kallas socialistisk, sovjetisk osv.

Nej, vi har löjligt litet av en sådan apparat eller ens element till den, och vi måste hålla i minnet att vi får ta till rejält med tid för att bygga upp denna apparat och att det kommer att ta många, många år.

Vilka element har vi för att skapa denna apparat? Endast två. För det första arbetarna, som helt engagerat sig i kampen för socialism. Dessa element är inte tillräckligt upplysta. De skulle vilja ge oss en bättre apparat, men de vet inte hur de skall göra det. De kan inte göra det. De har ännu inte utvecklat den kultur som krävs för detta. Och det är just kultur som behövs. Här hjälper inte anstormning eller framfusighet, käckhet eller energi eller vilka som helst utmärkta mänskliga egenskaper överhuvud taget. För det andra har vi element av kunskap, upplysning och skolning, men de är löjligt fåtaliga jämfört med alla andra stater.

Och här får vi inte glömma att vi ännu är alltför böjda för att ersätta (eller inbilla oss att man kan ersätta) dessa kunskaper med iver, jäkt osv.

För att förnya vår statsapparat måste vi till varje pris ställa oss uppgiften att för det första studera, för det andra studera och för det tredje studera, och sedan se efter att kunskapen inte förblir en död bokstav eller en modefras (vilket uppriktigt sagt förekommer synnerligen ofta hos oss), att det vi lärt oss verkligen assimileras, att det verkligen helt blir en del av vår tillvaro. Kort sagt, vi bör inte ställa de krav som ställs av det borgerliga Västeuropa, utan sådana krav som är lämpliga och anstår ett land, vilket ställt som sin uppgift att utvecklas till ett socialistiskt land.

Slutsatsen av vad som här sagts är att vi måste göra Arbetar- och bondeinspektionen, detta verktyg för att förbättra vår apparat, till en verklig mönsterinstitution.

För att den skall kunna uppnå den nödvändiga höga nivån måste man följa regeln: ”Mät sju gånger innan du klipper.”

För detta krävs att vi med största försiktighet, omtanke och sakkunskap utnyttjar det allra bästa som finns i vårt sociala system vid uppbyggandet av det nya folkkommissariatet.

För detta krävs att de bästa element som finns i vårt sociala system, nämligen för det första de avancerade arbetarna och för det andra de verkligt upplysta elementen, där vi kan gå i god för att de inte blint tror på några ord och inte säger något mot bättre vetande – att dessa element inte drar sig för att erkänna någon svårighet och inte drar sig för någon kamp för att uppnå det mål de på allvar ställt sig.

Vi har redan i fem år jäktat i våra försök att förbättra vår statsapparat, men det har just bara varit ett jäktande som under de fem åren endast bevisat sin olämplighet eller t o m sin onyttighet eller rent av sin skadlighet. Jäktandet gav intryck av att vi höll på och gjorde någonting, men i själva verket har det endast varit till hinders för våra institutioner och vår omdömesförmåga.

Det är äntligen dags för en ändring.

Vi måste ta som regel: hellre mindre men bättre. Vi måste ta som regel: låt det hellre dröja två år eller t o m tre år än bli ett hastverk utan något som helst hopp om att få fram solida mänskliga resurser.

Jag vet att det blir svårt att följa denna regel och tillämpa den under våra förhållanden. Jag vet att den motsatta regeln kommer att bana sig väg genom tusentals kryphål. Jag vet att ett oerhört motstånd måste uppstå, att en djävulsk ihärdighet måste visas, att arbetet åtminstone under de första åren kommer att vara fördömt otacksamt; likväl är jag övertygad om att vi endast genom sådant arbete kommer att kunna nå vårt mål och att vi endast genom att nå detta mål kan skapa en republik som verkligen är värd att kallas sovjetisk, socialistisk osv.

Troligen har många läsare funnit de siffror som jag anförde som exempel i min första artikel alltför låga. Jag är säker på att man kan anföra många beräkningar som bevis på att dessa siffror är otillräckliga. Men jag tror att det finns en sak vi bör sätta högre än alla sådana beräkningar: intresset av att uppnå verkligt mönstergill kvalitet.

Jag anser att den tidpunkt äntligen har kommit då vi verkligen måste ta itu med att förbättra vår statsapparat på fullt allvar, och då kan det knappast finnas något skadligare för detta arbete än brådska. Därför skulle jag kraftigt vilja varna för att öka de ovannämnda siffrorna. Tvärtom bör man här enligt min mening vara särskilt sparsam med siffror. Sanningen att säga åtnjuter folkkommissariatet för Arbetar- och bondeinspektionen för närvarande inte ens skuggan av auktoritet. Alla vet att det inte finns några sämre organiserade institutioner än Arbetar- och bondeinspektionen och att man under nuvarande förhållanden inte heller kan begära något av detta folkkommissariat. Vi måste lägga detta ordentligt på minnet om vi verkligen bestämt oss för att på några år få fram en institution, som för det första måste vara mönstergill, för det andra måste inge alla obetingat förtroende och för det tredje måste bevisa för var och en att vi verkligen rättfärdigat det arbete som en sådan hög institution som centrala kontrollkommissionen utfört. Enligt min

mening måste vi genast och definitivt förkasta alla allmänna normer för antalet anställda. De anställda i Arbetar- och bondeinspektionen måste väljas ut på ett alldeles särskilt sätt och endast på basis av den strängaste prövning. Vad är det egentligen för mening med att bilda ett folkkommissariat, där arbetet skulle gå på kryckor och återigen utan att inge det ringaste förtroende, och vars ord knappast skulle ha någon auktoritet alls. Att undvika detta är, skulle jag tro, det viktigaste vid den omorganisering som vi nu har för avsikt att genomföra.

De arbetare vi tar in som medlemmar i CKK måste vara oklanderliga kommunister, och jag tror att det kommer att ta lång tid att lära dem metoderna och uppgifterna för deras arbete. Vidare bör det finnas ett visst antal sekreterare för att hjälpa till i arbetet, och de måste underkastas tredubbel prövning innan de anställs. Slutligen måste de funktionärer som vi undantagsvis beslutar oss för att omedelbart anställa i Arbetar- och bondeinspektionen motsvara följande krav:

för det första måste de ha rekommendationer från flera kommunister;

för det andra måste de prövas beträffande sin kännedom om vår statsapparat;

för det tredje måste de sättas på prov beträffande kännedom om de teoretiska grunderna i fråga om vår statsapparat samt beträffande grundkunskaper om förvaltning, ärendens behandling osv;

för det fjärde måste deras samarbete med CKK:s medlemmar och det egna sekretariatet utfalla så väl att vi kan gå i god för hela denna apparats arbete i dess helhet.

Jag vet att dessa krav är utomordentligt stränga, och jag är mycket rädd för att flertalet ”praktiker” i Arbetar- och bondeinspektionen kommer att förklara att dessa krav är ouppfyllbara eller att skratta föraktfullt åt dem. Men jag frågar envar av Arbetar- och bondeinspektionens nuvarande ledare eller de personer som kommer i beröring med den, om han med handen på hjärtat kan säga mig vilken praktisk nytta man kan ha av ett folkkommissariat som Arbetar- och bondeinspektionen. Jag tror att denna fråga kommer att hjälpa det att finna vad som är rim och reson. Antingen lönar det sig inte att ta itu med ännu en av de många omorganiseringarna av en så hopplös sak som Arbetar- och bondeinspektionen, eller också måste vi verkligen ställa oss uppgiften att på ett långsamt, mödosamt och ovanligt sätt och under talrika omprövningar skapa något verkligt mönstergillt, som kan bli respekterat av var och en, och detta inte bara därför att ämbeten och titlarna så kräver.

Om man inte väpnar sig med tålmod, om man inte lägger ner flera års arbete på denna uppgift så är det bättre att inte alls ta itu med den.

Bland de institutioner av typ arbetsforskningsinstitut och dylikt som vi snickrat ihop bör vi enligt min mening välja ut ett minimum, se efter att de är organiserade som sig bör och låta dem fortsätta arbetet, men endast i nivå med modern vetenskap, så att vi kan få allt vad denna förmår ge oss. Då kommer det inte att vara utopiskt att hoppas, att vi inom några år skall få en institution som är i stånd att sköta sin sak, dvs arbeta systematiskt och oavlåtligt på att förbättra vår statsapparat och därvid åtnjuta förtroende från arbetarklassen, från Rysslands kommunistiska parti och hela vår republiks befolkning.

Förarbetet till detta skulle kunna inledas redan nu. Om folkkommissariatet för Arbetar- och bondeinspektionen gick med på denna omorganisationsplan, så skulle det genast kunna sätta igång med de förberedande åtgärderna för att systematiskt fullfölja uppgiften utan hast och utan att vara rädd för att göra om det som redan en gång gjorts.

Varje halvhjärtad lösning skulle här vara ytterst skadlig. Alla normer för antalet anställda i Arbetar- och bondeinspektionen, som skulle bygga på några andra synpunkter, skulle i verkligheten bygga på gamla byråkratiska överväganden, på gamla fördomar, på sådant som redan utdömts, som väcker allmänt löje osv.

Frågan står faktiskt på följande sätt:

Antingen visar vi nu att vi verkligen lärt oss något om statens uppbyggande (något bör man ju ha lärt sig på fem år), eller också visar vi att vi inte är mogna för det. I så fall lönar det sig inte att gripa sig verket an.

Med de mänskliga resurser som vi förfogar över tror jag inte att det innebär någon brist på blygsamhet att anta att vi redan lärt oss tillräckligt för att kunna systematiskt omorganisera åtminstone ett, folkkommissariat. Detta folkkommissariat måste emellertid bli modellen för vår statsapparat i dess helhet.

Vi bör omedelbart utlysa en tävlan i att sammanställa två eller flera läroböcker i arbetsorganisation i allmänhet och förvaltningsorganisation i synnerhet. Som grundval kan tjäna den bok som skrivits av Jermanskij, även om han inom parentes sagt uppenbart sympatiserar med mensjevismen och är olämplig att sammanställa en lärobok som passar sovjetmakten. Som grundval kan man vidare ta Kerzjentsevs nyligen utkomna bok, slutligen kan dessutom en eller annan av de förefintliga partiella handböckerna användas.

Vi bör sända några samvetsgranna personer med förkunskaper till Tyskland eller England för att samla litteratur och för att studera denna fråga. England nämner jag för den händelse det skulle visa sig omöjligt att sända någon till Amerika eller Kanada.

Vi bör tillsätta en kommission för att utarbeta ett preliminärt program för examinering av varje kandidat till tjänstemannafunktioner i Arbetar- och bondeinspektionen; detsamma gäller för kandidater till medlemskap i CKK.

Dessa och liknande arbeten kommer givetvis inte att vålla svårigheter vare sig för Arbetar- och bondeinspektionens folkkommissarie eller medlemmarna i dess collegium eller för CKK:s presidium.

Samtidigt måste man tillsätta en förberedande kommission för att välja ut kandidater till medlemskap i CKK. Jag hoppas att vi redan nu skall kunna finna mer än nog med kandidater till denna funktion såväl bland erfarna funktionärer inom alla ämbetsverk som bland studenter i våra sovjetskolor. Det vore knappast riktigt att på förhand utesluta en eller annan kategori. Förmodligen bör man föredra en varierad sammansättning av denna institution, i vilken vi måste söka förena många egenskaper, förena, meriter av olika slag, vilket innebär att uppgiften att sammanställa kandidatlistorna kommer att kräva rätt mycket arbete. Det skulle exempelvis minst av allt vara önskvärt att det nya folkkommissariatet organiserades enligt en enda schablon, att det låt oss säga kom att bestå av folk av tjänstemannatyp, eller om man uteslöt folk av agitatorstyp, eller uteslöt folk som utmärker sig för sällskaplighet eller förmåga att tränga in i kretsar som inte är så vanliga för funktionärer av detta slag, osv.

* *

*

Jag tror att jag bäst uttrycker min tankegång om jag jämför min plan med institutioner av akademisk typ. CKK:s medlemmar skulle under sitt presidiums ledning systematiskt arbeta med att granska alla politiska byråns papper och dokument. Samtidigt måste de riktigt fördela sin tid mellan olika arbeten på att kontrollera ärendens behandling i våra institutioner, från de allra minsta och privatägda och till de högsta statsinstitutionerna. Till deras uppgifter skulle slutligen också höra att studera teori, dvs teorin om hur det arbete de har för avsikt att ägna sig åt bör organiseras, samt bedriva praktiska studier under ledning av antingen gamla kamrater eller lärare från instituten för arbetsorganisation.

Jag tror för övrigt att de inte kommer att kunna begränsa sig till dylika akademiska arbeten. De måste dessutom förbereda sig till ett arbete, som jag inte skulle dra mig för att kalla övning i att sätta fast, jag vill inte säga skojare men något liknande, och att tänka ut särskilda knep för att maskera sina egna kampanjer, metoder osv.

Om dylika förslag i västeuropeiska institutioner skulle, framkalla oerhörd harm, moralisk indignation osv, så hoppas jag att vi ännu inte är så byråkratiserade att vi är i stånd att reagera på detta sätt. NEP har ännu inte vunnit en sådan respekt i vårt land att vi skulle känna oss kränkta av tanken på att man här skulle kunna försöka sätta fast någon. Vår sovjetrepublik är så nyligen uppbyggd och det ligger en sådan mängd bråte av alla slag kringströdd, att knappast någon kan känna sig kränkt av tanken att man med hjälp av vissa knep, med hjälp av undersökningar som riktar sig mot rätt avlägsna källor eller går rätt betydande omvägar kan företa utgrävningar i denna bråte. Och även om någon skulle få infallet att känna sig kränkt, så kan vi vara säkra på att han skulle bli hjärtligt utskrattad.

Vår nya Arbetar- och bondeinspektion kommer, får vi hoppas, att vara fri från den egenskap som fransmännen kallar ”pruderie” och som vi kan kalla löjlig tillgjordhet eller löjlig viktighet och som i högsta grad spelar hela vår byråkrati – såväl den sovjetadministrativa som partibyråkratin – i händerna. Inom parentes sagt förekommer byråkrati här inte bara i sovjetadministrativa utan också i partiinstitutioner.

Då jag här ovan skrev att vi måste studera och studera vid instituten för bättre arbetsorganisation osv, så betyder detta alls inte att jag fattar det på något sätt skolmässigt eller att jag begränsar mig till tanken på enbart skolmässiga studier. Jag hoppas att ingen enda verklig revolutionär misstänker mig för att i detta fall med ”studier” inte avse något slags mer eller mindre skämtsamt trick, någon list, någon fint eller något annat i samma stil. Jag vet att denna tanke skulle framkalla verklig fasa i en anständig och allvarlig västeuropeisk stat och ingen enda respektabel tjänsteman skulle ens gå med på att diskutera den. Men jag hoppas att vi ännu inte blivit så byråkratiserade att en diskussion om denna tanke här inte skulle framkalla något annat än munterhet.

Och varför inte i själva verket förena nytta med nöje? Varför inte använda ett trick på skämt eller halvt på skämt för att avslöja något löjligt eller skadligt, något halvlöjligt eller halvskadligt osv?

Det förefaller mig som om vår Arbetar- och bondeinspektion kommer att vinna en hel del om den tar dessa synpunkter i beaktande, och att listan över de fall i vilka var CKK eller dess kolleger i Arbetar- och bondeinspektionen hemburit några av sina mest lysande segrar kommer att berikas i inte ringa grad genom våra framtida ”inspektörers” och ”kontrollanters” äventyr på platser, som inte är så lämpliga att omnämna i anständiga och respektabla läroböcker.

* *

*

Hur kan parti- och sovjetadministrativa institutioner förenas? Ligger det inte något otillständigt i detta?

Jag ställer inte denna fråga å egna vägnar, utan med tanke på dem som jag ovan anspelade på när jag sade att vi har byråkrater inte bara i sovjetinstitutionerna, utan också i våra partiinstitutioner.

Varför skulle det i själva verket inte gå att förena dem, om det ligger i sakens intresse? Har vi väl inte alla någon gång märkt att en sådan förening varit till största nytta i folkkommissariatet för utrikes ärenden, där den praktiserats från första början? Har vi inte i politiska byråer partisynvinkel diskuterat en mängd mindre eller större frågor om ”schackdrag” från vår sida som svar på andra staters ”schackdrag”, för att förekomma deras, skall vi säga, lister – för att inte använda ett mindre respektabelt uttryck? Är inte denna smidiga förening av sovjet- och partiangelägenheter källan till den utomordentliga styrkan i vår politik? Jag tror att det som visat sin nytta och vunnit burskap i vår utrikespolitik och redan blivit så vanligt att det inte framkallar några som helst tvivel på detta område, det kommer att vara minst lika mycket på sin plats (och jag tror att det kommer att vara långt mer på sin plats) i hela vår statsapparat. Arbetar- och bondeinspektionen har ju att göra med hela vår statsapparat, och dess verksamhet måste gälla undantagslöst alla statliga

institutioner: de lokala, de centrala, de kommersiella, de rent administrativa, läroanstalterna, arkiven, teatrarna osv – kort sagt samtliga utan minsta undantag.

Varför skulle då inte en institution med ett så brett verksamhetsfält, vilken dessutom fordrar en utomordentlig smidighet i aktionsformerna, varför skulle inte den kunna få genomföra ett slags sammanslagning av en partikontrollinstitution och en sovjet-kontrollinstitution?

Jag ser inte några hinder för detta. Än mer, jag tror att en sådan förening är den enda garantin för framgångsrikt arbete. Jag tror att varje tvivel i detta avseende kommer från vår statsapparats dammigaste hörn och att det enda svar de förtjänar är löje.

* *
*

En annan betänklighet: är det lämpligt att förena studieverksamhet med officiell verksamhet? Mig förefaller det att detta inte bara är lämpligt utan också nödvändigt. I det stora hela har vi, trots vår revolutionära förhållande till det västeuropeiska statsväsendet, låtit detta smitta oss med en hel rad av de mest skadliga och löjligen fördomar, och delvis har våra kära byråkrater avsiktligt smittat oss med dem, med den baktanken att det ofta nog kommer att lyckas dem att fiska i det grumliga vatten som dessa fördomar skapar. Och de har fiskat i detta grumliga vatten så mycket att endast fullständigt blinda bland oss inte observerat i hur stor skala detta fiskafänge praktiserats.

Inom alla områden av de samhälleliga, ekonomiska och politiska förhållandena är vi ”hemskt” revolutionära. Men när det gäller respekt för rang, iakttagande av former och ceremonier för ärendenas behandling förvandlas vår ”revolutionära anda” mycket ofta till den bedrövligaste rutin. Här kan man upprepade gånger iakttä den ytterst intressanta företeelsen, att ett väldigt språng framåt i det sociala livet är förbundet med en oerhörd skygghet då det gäller att genomföra även de allra minsta förändringar.

Detta är också förståeligt, ty de djärvaste stegen framåt har tagits på ett område som sedan länge utgjort teorins domäner, ett område som huvudsakligen och rentav nästan uteslutande odlats teoretiskt. Hemma avledde sig ryssen från den förhatliga byråkratiska verkligheten med ovanligt djärva teoretiska konstruktioner, och därför fick dessa djärva konstruktioner en ovanligt ensidig karaktär. Teoretisk djärvhet i allmänna konstruktioner förekom här sida vid sida med en förbluffande skygghet när det gällde den allra obetydligaste kanslireform. Den mest storslagna agrarrevolution av världshistorisk betydelse utarbetades med en i andra stater ovanlig djärvhet, men samtidigt fanns det inte fantasi nog för en tionde rangens kanslireform; det fattades fantasi eller tålamod för att på denna reform tillämpa samma allmänna satser som gav så ”lysande” resultat då de tillämpades på allmänna problem.

Därför förekommer i vårt nuvarande liv i förvånande utsträckning sida vid sida drag av oförskräckt djärvhet och av skygghet i tänkandet när det gäller de allra obetydligaste förändringar.

Jag tror att detsamma inträffat under alla verkligt stora revolutioner, därför att de verkligt stora revolutionerna föds ur motsättningarna mellan det gamla, mellan det som går ut på att utveckla det gamla, och en högst abstrakt strävan mot något nytt, vilket måste vara så nytt att det inte rymmer ett enda grand av det gamla.

Och ju mera abrupt denna revolution är, desto längre kommer många sådana motsättningar att förbli vid liv.

* *
*

Det allmänna draget i vårt liv idag är följande: vi har förstört den kapitalistiska industrin, vi har gjort vårt bästa för att i grund förstöra de medeltida institutionerna och godsägarnas jordägarande, och på denna grundval har vi frambringat ett skikt av mindre och mycket småjordbrukare, som följer proletariet emedan de hyser förtroende för resultaten av dess revolutionära arbete. Att med detta

förtroende som grundval hålla ut tills den socialistiska revolutionen segrat i de mer utvecklade länderna är emellertid inte så lätt för oss, eftersom de mindre och mycket små jordbruken i kraft av den ekonomiska nödvändigheten har mycket låg arbetsproduktivitet, särskilt under NEP. Dessutom har även den internationella situationen bidragit till att Ryssland nu kastats tillbaka, att folkets arbetsproduktivitet i stort sett idag är betydligt lägre än före kriget. De västeuropeiska kapitalistiska makterna har dels medvetet, dels spontant gjort vad de kan för att kasta oss tillbaka, för att utnyttja inbördeskrigets element i Ryssland till att ruinera landet så mycket som möjligt. Just ett sådant resultat av det imperialistiska kriget föreföll givetvis att innebära betydande fördelar, och dessa stater resonerade ungefär så här: ”Om vi inte lyckas störta det revolutionära systemet i Ryssland, så kommer vi i varje fall att försvåra dess utveckling – till socialism.” Och ur sin synvinkel kunde de inte resonera annorlunda. Resultatet för deras del blev att uppgiften löstes till hälften. De störtade inte det nya system som revolutionen hade skapat, men de hindrade det att genast ta det steg framåt som skulle ha bestyrkt socialisternas förutsägelser, som skulle ha gett socialisterna möjlighet att oerhört snabbt utveckla produktivkrafterna att utveckla alla de möjligheter som sammantagna skulle ha utformats till socialism samt att åskådligt och påtagligt visa var och en att socialismen rymmer gigantiska krafter och att mänskligheten nu inträtt i ett nytt utvecklingsstadium med ovanligt lysande möjligheter.

I de internationella relationernas nuvarande system har en av Europas stater, nämligen Tyskland, kuvats av segrarmakterna. Vidare har en rad stater, därtill de äldsta i väst, tack vare segern blivit i stånd att göra en rad obetydliga eftergifter åt sina förtryckta klasser – eftergifter som ehuru obetydliga dock fördröjer den revolutionära rörelsen i dessa stater och skapar något som liknar ”social fred”.

Samtidigt har en hel rad länder i Östern, Indien, Kina osv, just till följd av det senaste imperialistiska kriget slutgiltigt kastats ur de gamla spåren. Deras utveckling har definitivt slagit om till den allmänna europeiska kapitalistiska linjen. Där har samma jäsning börjat som överallt i Europa. Och för hela världen står det idag klart, att de dragits in i en utveckling som inte kan annat än leda till en kris för hela världskapitalismen.

Vi står alltså nu inför frågan: skall vi med våra mindre och mycket små bondejordbruk, i det förödelsens tillstånd som råder hos oss kunna hålla ut tills de västeuropeiska kapitalistiska länderna slutför sin utveckling till socialism? De slutför den emellertid inte så som vi tidigare hade väntat. De slutför den inte på så sätt att socialism likmässigt ”mognar fram” hos dem, utan genom att några stater exploaterar andra, genom att den första av de i det imperialistiska kriget besegrade staterna exploateras i förening med att hela Östern exploateras. Å andra sidan har Östern just i kraft av detta första imperialistiska krig slutgiltigt dragits in i den revolutionära rörelsen, har definitivt dragits in i den revolutionära världsrörelsens virvelström.

Vilken taktik förestavar denna situation nu för vårt land? Tydligen följande: vi måste ådagalägga största försiktighet för att bevara vår arbetarmakt, för att hålla kvar de mindre och mycket små bönderna under dess ledning och auktoritet. Vi gynnas av att hela världen nu redan är på väg mot en rörelse som måste ge upphov till en socialistisk världsrevolution. Men vi missgynnas av att imperialisterna lyckats splittra hela världen i två läger, och denna splittring har förvärrats av att Tyskland, ett land med verkligt avancerad och kultiverad kapitalistisk utveckling, nu har ytterst svårt att resa sig. Alla kapitalistiska makter i den så kallade Västern hackar på Tyskland och låter det inte resa sig. Å andra sidan har hela Östern med dess befolkning på hundratals miljoner utsugna arbetande människor, drivna till den yttersta gränsen av mänsklig nöd, försatts i ett sådant läge att dess fysiska och materiella krafter avgjort inte kan mäta sig med de fysiska, materiella och militära krafterna hos vilken som helst av de mycket mindre västeuropeiska staterna.

Kan vi rädda oss undan den kommande sammanstötningen mellan dessa imperialistiska stater? Kan vi hoppas att de inre motsättningarna och konflikterna mellan de framgångsrika imperialistiska staterna i väst och de framgångsrika imperialistiska staterna i öst ger oss ett andra uppskov, liksom

de redan en gång gjort, då den västeuropeiska kontrarevolutionens fälttåg till stöd åt den ryska kontrarevolutionen bröt samman till följd av motsättningarna i kontrarevolutionärernas läger i väst och öst, i de österländska och västerländska utsugarnas läger, i Japans och Amerikas läger?

Svaret på denna fråga bör enligt min mening vara, att avgörandet här är beroende av alltför många omständigheter och att man kan förutse utgången av kampen i dess helhet endast på basis av att det väldiga flertalet av jordens befolkning sist och slutligen skolas och fostras för kampen av kapitalismen själv.

Kampens utgång bestäms sist och slutligen av att Ryssland, Indien, Kina osv utgör det väldiga flertalet av jordens befolkning. Och just denna majoritet av befolkningen har under de senaste åren ovanligt snabbt dragits in i kampen för sin frigörelse, så att det i denna mening inte kan råda ens en skugga av tvivel om hurdant det slutliga avgörandet i den globala kampen kommer att bli. I denna mening är socialismens slutgiltiga seger fullständigt och obetingat garanterad.

Men vad som intresserar oss är inte att socialismens slutseger med nödvändighet skall komma. Vad som intresserar oss är den taktik som vi, Rysslands kommunistiska parti, som vi, sovjetmakten i Ryssland, måste följa för att hindra de västeuropeiska kontrarevolutionära staterna att krossa oss. För att vår existens skall säkras till nästa militära sammandrabbning mellan den kontrarevolutionära imperialistiska Västern och den revolutionära och nationalistiska Östern, mellan världens mest civiliserade stater och de österländska efterblivna staterna, vilka emellertid utgör flertalet, måste detta flertal hinna tillägna sig civilisation. Vi har också för litet civilisation för att omedelbart kunna gå över till socialism, trots att de politiska förutsättningarna härför är förhanden. Vi måste tillämpa följande taktik eller föra följande politik för att rädda oss:

Vi måste försöka att bygga upp en stat, i vilken arbetarna behåller sin ledning av bönderna och böndernas förtroende och genom den största sparsamhet ur våra samhällsförhållanden avlägsnar varje spår av slöseri, av vilket slag det vara må.

Vi måste ställa in vår statsapparat på största möjliga sparsamhet. Vi måste ur den avlägsna alla spår av slöseri, av vilket så mycket finns kvar från tsartidens Ryssland, från dess byråkratiska kapitalistiska apparat.

Blir det inte ett bondeinskränkthetens herradöme?

Nej. Om vi bevarar arbetarklassens ledning av bönderna, så blir vi i stånd att genom största möjliga sparsamhet inom näringslivet i vår stat utnyttja varje besparing till att utveckla vår maskinella storindustri, utveckla elektrifieringen och hydrotorvanläggningarna, färdigställa Volchovkraftverket¹ osv.

Detta är vårt enda hopp. Först när allt detta gjorts kan vi bildigt talat sadla om från en häst till en annan, från den utmärglade bondkraken, från den för ett utarmat bondeland avsedda sparsamhetens häst till den häst som proletariatet söker och måste söka för sin räkning, den häst som heter maskinell storindustri, elektrifiering, Volchovkraftverket osv.

Så förbinder jag i tankarna den allmänna planen för vårt arbete, vår politik, vår taktik och vår strategi med den omorganiserade Arbetar- och bondeinspektionens uppgifter. Detta är för mig det som motiverar de utomordentliga omsorger, den utomordentliga uppmärksamhet som vi måste ägna Arbetar- och bondeinspektionen när vi lyfter den till en utomordentligt hög nivå och ger den en ledning som har samma rättigheter som CK osv etc.

Detta motiv består i att den enda garantin för att vi skall kunna hålla stånd är en maximal rensning av vår apparat, en maximal nedskärning av allt som inte är absolut nödvändigt i den. Därvid

¹ *Volchovkraftverket*, vattenkraftverk vid floden Volchov 120 km från Petrograd (Leningrad), Sovjetunionens första stora vattenkraftverk. Det började byggas 1918, men arbetet kom igång för fullt först 1921, efter inbördeskrigets slut.

kommer vi att kunna hålla stånd, inte på ett småbondelands nivå, inte på denna nivå av allmän inskränkthet, utan på en nivå som oavslåligt utvecklas till en maskinell storindustri.

Detta är de höga uppgifter för vår Arbetar- och bondeinspektion som föresvävar mig. Det är därför jag för den planerar en sammansmältning mellan den mest auktoritativa partitoppen med ett ”vanligt” folkkommissariat.

Den 2 mars 1923²

Pravda nr 49, den 4 mars 1923

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 45, s 389-406

² Enligt flera historiker, bl a Moshe Lewin (i [Lenins sista strid](#)) och E H Carr (i *Mellan Lenin och Stalin*), så var artikeln i själva verket klar redan den 10 februari. Anledningen till at den daterades till 2 mars var att men ville dölja dröjsmålet med att publicera artikeln. Anledningen var att man tolkade artikeln som ett angrepp på Stalin. – *Red*